



DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.406/2023/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. ... ügyvéd ügyintézője mellett a Ügyvédi Iroda (cím) pártfogó ügyvéd által képviselt 'felperes' (cím) felperesnek – a dr. Szabó Tamás ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Szabó Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt 'alperes neve' (cím) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt folyamatban lévő perben a Debreceni Törvényszék 32.P.20.443/2023/15. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek az általános forgalmi adót is tartalmazó 1 029 970 (egymillió-huszonkilencezer-kilencszázhetven) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 2 500 000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd a másodfokú eljárásban felmerült munkadíját a felperes köteles viselni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az alperes hitelezőként, a felperes adósként 2008. január 8. napján lakásvásárlási célú kölcsönszerződést kötöttek egymással, melynek felhasználásával a felperes megvásárolta a 'helyrajzi szám' helyrajzi szám alatt nyilvántartott, a természetben 'ingatlan címe' szám alatt található ingatlant (a továbbiakban: ingatlan). A kölcsönszerződésben kikötött kölcsönösszeg 31 949 svájci frank volt, amely az akkor 151,8 forint/CHF deviza átváltási árfolyammal számítva 4 850 000 forint volt. A kölcsön futamideje 360 hónap volt, a havi törlesztőrészlet 152,54 CHF (akkor 23 834 forint) összegben került kikötésre. A kölcsön kamatlába évi 4 %, a teljes hiteldíjmutató mértéke évi 6,79 % volt.

[2] Az alperes mint hitelező és a felperes mint adós 2011. szeptember 22. napján Jelzálogkölcsön szerződés lakáshitel kiváltási célra elnevezésű kölcsönszerzést kötöttek. A kölcsönszerződés I.2. pontja szerint a felperesnek 8 073 572 forint összegű kölcsönre van szüksége 440 hónapos futamidőre, a kölcsön biztosítékaul szolgál az ingatlan, melyre az alperes a kölcsön és járulékal erejéig zálogjogot jegyeztet be az ingatlan-nyilvántartásba. A szerződés II. pontja szerint a kölcsön összege 8 073 572 forint, futamideje 440 hónap, a havi törlesztőrészletek és kezelési költség együttes összege 69 697 forint, az ügyleti kamat évi 8,79 %, a teljes hiteldíj mutató 10,49%.

[3] A kölcsönszerződést az alperes 2013. szeptember 9-én felmondta.

[4] 2014. december 12. napján megállapodás jött létre a felek között (*I. számú megállapodás*), melynek 4. pontjában rögzítették, hogy a felperes 2011. szeptember 22. napján létrejött jelzálogkölcsön szerződésből eredő tartozásának összege 9 785 359,68 forint, mely tartozást a felperes elismert.

[5] E megállapodás 5. pontjában rögzítették a felek, hogy a felmondásra tekintettel a felperes egyeztetéseket kezdeményezett az alperessel az ingatlan értékesítésének

elkerülése érdekében, aminek során jelezte a fizetési szándékát, egyidejűleg tájékoztatta arról, hogy a tartozást egy összegben nem áll módjában kifizetni és a kölcsön fedezetül szolgáló ingatlan bármely módon történő értékesítése a saját és családja lakhatását veszélyezteti.

[6] A megállapodás 6. pontjában az alperes a megállapodás létrejöttétől számított 12 hónap időtartamra, azaz 2015. november 15-ig fizetési könnyítést engedélyezett a felperesnek oly módon, hogy havonta 80 000 forint befizetést kellett teljesítenie azzal, hogy a fizetési könnyítés időtartama alatt az alperes késedelmi kamatot nem számít fel, amennyiben a felperes a havi részleteket maradéktalanul megfizeti.

[7] A megállapodás 9. pontjában pedig az alperes kijelentette, hogy amennyiben a 6. pontban rögzített összegek a bank felé határidőben maradéktalanul megfizetésre kerülnek, a fizetési könnyítés időtartama alatt a kölcsönügyletből fakadóan saját jogán végrehajtási eljárást nem kezdeményez, a zálogtárgyat nem értékesíti, illetve a zálogtárgy értékesítésére nem ad megbízást árverés szervezésével üzletszerűen vagy hivatalból foglalkozó harmadik személynek. A felperes tudomásul vette, hogy e megállapodás hatálya nem terjed ki harmadik személy által kezdeményezett végrehajtási eljárásokra. Ezen eljárásokba a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 114/A. §-ában foglaltak alapján az alperes mint zálogjogosult bekapcsolódhat és a teljes tartozást a kölcsön-szerződésben rögzített késedelmi kamatokkal együtt maradéktalanul érvényesítheti.

[8] 2016. szeptember 19. napján a felek ismételten megállapodást kötöttek (*II. számú megállapodás*), mely szerint a felperes 2011. szeptember 22. napján létrejött jelzálogkölcsön szerződésből eredő teljes tartozásának összege 7 268 678 forint, melyet a felperes ugyancsak elismert.

[9] A megállapodás 6. pontja szerint az alperes a megállapodás aláírásának napjától kezdődően 6 hónapra, azaz 2017. március 19. napjáig tartó időszakra fizetési könnyítést engedélyezett a felperes részére akként, hogy a könnyítés tartalma alatt a felperesnek havi 85 000 forintot kellett megfizetnie, melynek teljesítése esetén a fizetési könnyítés időtartama alatt az alperes késedelmi kamatot nem számított fel.

[10] A megállapodás 9. pontja szerint az alperes kijelentette, hogy amennyiben a 6. pontban rögzített összegek határidőben, maradéktalanul megfizetésre kerülnek, a fizetési könnyítés időtartama alatt a kölcsönügyletből fakadóan saját jogán végrehajtási eljárást nem kezdeményez, a zálogtárgyat nem értékesíti, illetve a zálogtárgy értékesítésére nem ad megbízást árverés szervezésével üzletszerűen vagy hivatalból foglalkozó harmadik személynek. A felperes tudomásul vette, hogy a megállapodás hatálya nem terjed ki harmadik személy által kezdeményezett végrehajtási eljárásokra. Ezen eljárásokba a Vht. 114/A. §-ában foglaltak alapján az alperes mint zálogjogosult bekapcsolódhat, és a teljes tartozást a kölcsön-szerződésben rögzített késedelmi kamatokkal együtt maradéktalanul érvényesítheti. Abban az esetben, amennyiben az alperesnek a Vht. 114/A. §-a alapján a bekapcsolódásra lehetősége nyílik, jogosult – a felperes előzetes értesítése mellett – a megállapodást felmondani, és végrehajtási eljárást indítani adós ellen.

[11] A megállapodás 11. pontja szerint a felperes tudomással bír arról, hogy a hat hónapig tartó fizetési könnyítés időszaka leteltével, azaz 2017. március 19. napjától kezdődően az alperessel szemben fennálló teljes tartozása esedékessé válik és az alperes jogosult minden további előzetes értesítés nélkül a felperessel szemben (a késedelmi kamatokkal is növelt) a tartozás végrehajtási eljárásban, illetve a kölcsön-szerződésben foglaltaknak megfelelően árveréssel üzletszerűen foglalkozó harmadik személy igénybevételeivel vagy más módon történő érvényesítésére.

[12] Az alperes zálogjogosultként végrehajtási eljárásba történő bekapcsolódás engedélyezése iránt a 2014. március 28. napján kelt, 2014. április 3. napján érkezett kérelmet terjesztett elő a 'bíróági végrehajtó neve' önálló bíróági végrehajtó előtt 218.V.880/2012. ügyszámom, az 'végrehajtást kérő neve' végrehajtást kérő és a felperes mint adós között folyamatban lévő végrehajtási eljárásban.

[13] A Gödöllői Járásbíróság a 2015. január 16. napján kelt 1406-27.Vh.496/2014/14. számú végzésével megállapította, hogy az alperes mint zálogjogosult kielégítési joga a felperessel szemben megnyílt, és engedélyezte bekapcsolódását – más végrehajtási eljáráson túl – a 'bíróági végrehajtó neve' önálló bíróági végrehajtó előtt 218.V.880/2012. ügyszámom folyamatban lévő végrehajtásba.

[14] 'bíróági végrehajtó neve' önálló bíróági végrehajtó 218.V.880/2012/95. szám alatt ismételt árverést tűzött ki a perbeli ingatlanra, amely árverés 2017. április 22. napján azzal zárult le, hogy az alperes tett vételi ajánlatot az ingatlanra. A végrehajtó megállapította, hogy az alperes a perbeli ingatlant $\frac{1}{2}$ tulajdoni részben beköltözhetően megvásárolta, az árverési vételár 4 550 000 forint volt.

[15] Az alperes mint árverési vevő a Vht. 150. § (1) bekezdése alkalmazásával bejelentette, hogy az adóssal szemben fennálló követelése okán ezt az árverési vételárat visszatartja. A perbeli ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada vonatkozásában az alperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték. Az ingatlan birtokba adására 2017. november 23. napján került sor.

[16] Az alperes a perbeli kölcsönszerződés alapján a felperessel szemben 2019. március 22. napján még fennálló 1 093 722 forint összegű teljes követelését a 'gazdasági társaság neve'-re engedményezte, mely engedményezésről szóló értesítést az felperes 2019. április 4. napján átvette.

[17] A felperes keresetében 47 415 000 forint és annak 2017. november 23. napjától járó törvényes késedelmi kamatának megfizetésére kérte kötelezni az alperest szerződésszegéssel okozott kár megtérítése címén. A felperes károkozó magatartásként arra hivatkozott, hogy az alperes a felek között 2014. december 12. napján és 2016. szeptember 19. napján létrejött megállapodások ellenére érvényesítette a felperessel szembeni követelését, bekapcsolódott a 'bíróági végrehajtó neve' végrehajtó előtti végrehajtási eljárásba, amely végrehajtási eljárásban a felperes ingatlanát elárverezték. A felperes keresetének alapjául hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 205. § (1) és (3) bekezdésére, 4. § (1) bekezdésére, 523. § (1) bekezdésére és 339. § (1) bekezdésére, illetőleg tartalma szerint a 318. §-ára.

[18] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra való hivatkozással, hogy a megállapodások nem vonatkoztak harmadik személy által indított végrehajtási eljárásokba való bekapcsolódásra, tehát neki joga volt a végrehajtási eljárásba történő bekapcsolódásra. Jogellenes magatartás így nem történt, szerződésszegés hiányában az alperes törvényesen járt el. Hivatkozott a követelés elévülésére is.

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1 270 000 forint általános forgalmi adót is tartalmazó perköltséget. Megállapította továbbá, hogy a 1 500 000 forint meg nem fizetett illeték az állam terhén marad. Ugyancsak megállapította, hogy a felperest terhelő pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felperes köteles.

[20] Az ítélet indokolásában a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 1. és 50. §-aira támaszkodva megállapította, hogy az ügyben az 1959. évi Ptk.-t kell alkalmazni és annak 318. § (1) bekezdése vonatkozik a peres felek jogviszonyára, amelyen keresztül alkalmazni rendelte az 1959. évi Ptk. 339. § (1) és 360. § (1), valamint (4) bekezdéseit, az elévülés vonatkozásában pedig a 324. § (1) és 325. § (1) bekezdéseit. E jogszabályi rendelkezések együttes, tényállásra vetített alkalmazásával összefüggésben az elsőfokú bíróság elvi élel mutatott rá, hogy a kontraktuális felelősség esetében – ahol a károkozást megelőzően fennáll egy relatív szerkezetű jogviszony a felek között, azaz a szerződés, amely meghatározza a felek egymással szembeni jogait és kötelezettségeit – a károkozó magatartást a szerződésben vállalt kötelezettség megszegése jelenti. Az elsőfokú bírósági álláspont szerint az a körülmény, hogy az alperes bekapcsolódott a felperessel szemben harmadik személy által kezdeményezett végrehajtási eljárásba, illetőleg hogy ezen végrehajtási eljárásban árverés útján megvásárolta a felperes ingatlanát, nem volt szerződésszegés. Ezzel a magatartással az alperes nem szegte meg a felek között sem a 2014. december 12-én, sem a 2015. szeptember 19-én létrejött szerződéseket.

[21] Rámutatott, hogy az alperes a végrehajtási eljárásba történő bekapcsolódás engedélyezése iránti kérelmet még a 2014. december 12. napján kelt I. számú megállapodás megkötését megelőzően, 2014. március 28. napján terjesztette elő.

[22] Kiemelte még, hogy a 2014. december 12-én kelt megállapodás a 2015. november 15. napjáig tartó időszakra, míg a 2016. szeptember 19-i megállapodás a 2017. március 19. napjáig terjedő időszakra vonatkozott. Ezen megállapodások időbeli hatályának lejártá után tett vételi ajánlatot az alperes a perbeli ingatlanra. Ekként megállapította, hogy sem a végrehajtási eljárásba történő bekapcsolódás iránti kérelem, sem pedig a végrehajtási eljárásban kitűzött árverésen tett vételi ajánlat nem sérthette egyik megállapodás rendelkezéseit sem, mert azok időbeli hatályán kívüli időpontban történtek.

[23] Ezen túlmenően pedig hangsúlyozta, hogy az I. számú megállapodás 9. pontja és a II. számú megállapodás 9. pontja is kizárja az ilyen irányú szerződésszegést, tehát nemcsak az időbeli hatályon kívüliség miatt nem volt alapos a felperesi kereset, hanem érdemben sem. Ugyanis e szerződésekben egyértelműen rögzítették a tényállásban írt módon a peres felek, hogy a megállapodások hatálya nem terjed ki a felperessel szemben harmadik személy által kezdeményezett végrehajtási eljárásokra. Ezen eljárásokba az alperes mint zálogjogosult bekapcsolódhatott és ezt a felek mindkét megállapodásban kifejezetten rögzítették is.

[24] Szerződésszegés hiányában a szerződésszegéssel okozott kár fogalmi eleme hiányzik, hiszen megállapítható volt, hogy a perbeli esetben az alperesi magatartás kifejezetten jogszerű volt, mert megfelelt a két megállapodásban foglaltaknak, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság már a kártérítés további konjunktív feltételeinek vizsgálatát mellőzte, így nem volt szükség a kár, illetve az okozati összefüggés megállapítására.

[25] Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan osztotta azt az alperesi álláspontot is, hogy az elévülési idő a vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés vonatkozásában előterjesztett igény kapcsán a perbeli ingatlan tulajdonjoga felperes általi elvesztésének időpontjával kezdődik, azaz 2017. június 2. napját kell figyelembe venni e tekintetben, nem pedig az ingatlan birtokba adásának napját. A keresetlevél 2023. február 28. napján érkezett, így az ingatlan értéke címén előterjesztett kártérítési igény az 1959. évi Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság által megállapítottak szerint elévült.

[26] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése szerint rendelkezett az alperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése szerint meghatározott perköltsége felperes általi viseléséről.

[27] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását.

[28] A fellebbezése indokai körében megismételte a keresete alátámasztásául szolgáló jogi indokait. Előadta, hogy álláspontja szerint a két, az alperessel kötött megállapodás teljesítéseképpen általa eszközölt befizetések a meg nem jelölt valamilyen összegtől nagyobb összegben kerültek visszafizetésre. A kötelelem pedig hivatkozása szerint a szolgáltatás teljesítésével megszűnt. Hivatkozott arra, hogy tájékoztatást kért az alperestől, amelyeknek hiányosan tett eleget, mert álláspontja szerint nem tudta az alperes alátámasztani, hogy miért az általa írt összeget követeli tőle. A megállapodásokban rögzítették, hogy tájékoztatta az alperest, hogy saját és családja lakhatását veszélyeztetné a tartozás egyösszegű visszafizetése, illetve az ingatlana értékesítése, ennek ellenére a megállapodás mégis azt rögzítette, hogy annak hatálya nem terjed ki a harmadik személy által kezdeményezett végrehajtási eljárásokra. A megállapodásokat azért kötötte meg, hogy megóvja az ingatlanát, de az alperes rosszhiszemű módon mégis bekapcsolódott a végrehajtási eljárásba. Az alperes kihasználta a megállapodást és azt megkerülve csatlakozott a végrehajtási eljárásba, majd áron alul megvásárolta az ingatlant.

[29] Nem értett egyet az elsőfokú bíróság az elévülés körében kifejtett álláspontjával. A károkozó cselekmény 2018. április 26-án történt, ekkor következett be az a magatartás, hogy átadta az ingatlan kulcsait a végrehajtónak.

[30] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte. Fellebbezési ellenkérelmében az érdemi ellenkérelemben rögzített indokait ismételte meg a vonatkozó jogszabályi rendelkezésre hivatkozással. A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésének alkalmazásával 811 000 forint + általános forgalmi adó másodfokú ügyvédi munkadíjat érvényesített. A felperes ezt követő beadványában ennek az összegnek a mérséklését tartotta indokoltnak.

[31] A fellebbezést az ítéltábla a Pp. 376. § (1) és (2) bekezdései alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt nem találta alaposnak.

[32] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során a Pp. 370. § (1) bekezdés által rögzítettek szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között járt el, mivel az elsőfokú eljárásban nem talált a Pp. 379. és 380. §-ai szerint kötelező hatályon kívül helyezésre vezető okot, valamint a Pp. 381. §-a szerinti mérlegelhető hatályon kívül helyezési okot képező lényeges eljárási szabálysértést sem és eltérő anyagi pervezetést sem tartott indokoltnak.

[33] Az elsőfokú bíróság a tényeket a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben teljeskörűen feltárta, a perben a releváns körülményeket vizsgálta, a tényállást a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján, helytállóan állapította meg, a jogszabályi rendelkezéseket megfelelően hívta fel és a jogvita elbírálásához helytállóan alkalmazta, az ebből levezetett érdemi döntése is helyes, amelynek jogi érveit az ítéltábla minden részében osztotta.

[34] Csupán a fellebbezésben előadottakra tekintettel mutat rá az ítéltábla az alábbiakra:

[35] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást az alkalmazandó anyagi jog vonatkozásában úgy, hogy az 1959. évi Ptk.-t kellett a perbeli igény elbírálásakor alkalmazni.

E körben az ítéltábla csupán visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének e vonatkozású indokaira (annak 27. pontja).

[36] Az 1959. évi Ptk. 339. § (1) bekezdése értelmében aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

[37] Az 1959. évi 318. § (1) bekezdése szerint a szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni azzal az eltéréssel, hogy a kártérítés mérséklésének – ha a jogszabály kivételt nem tesz – nincs helye.

[38] A felperes a fellebbezésében is azt kifogásolta, hogy az alperes a kettejük tényállásban szereplő két adósságrendező megállapodását nem vagy nem szerződésszerűen teljesítette, illetve annak megkerülésével kapcsolódott be a végrehajtási eljárásba. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a szerződésszegéssel okozott kár megtérítése iránti igény esetén azt kell vizsgálni, hogy az alperes megsértette-e a szerződést, azaz a szerződésben vállalt kötelezettségét megszegte-e. Szerződésszegés hiányában tehát fel sem merülhet a szerződésszegéssel okozott kárért való felelősség.

[39] A peres felek a két megállapodásban pedig kifejezetten úgy rendelkeztek, hogy az alperesnek joga van a harmadik személy, azaz a megállapodásban nem szereplő, abban nem részes személy által a felperes ellen indított végrehajtási eljárásba bekapcsolódni.

[40] A zálogjogosult a Vht. 114/A. §-ában és az ingatlanokra vonatkozóan a 140/A. §-ában írtak szerinti végrehajtási eljárásba történő bekapcsolódásának a lényege az, hogy ha a végrehajtási eljárásban lefoglalt vagyontárgyon a végrehajtást kérő személyétől eltérő személynek a követelése biztosítására zálogjoga áll fenn, ez a személy, azaz a zálogjogosult a végrehajtási eljárásba bekapcsolódva a vagyontárgy értékesítését követően a többi végrehajtást kérővel szemben elsődlegesen jusson kielégítéshez a befolyt vételárból. Mindez következik a zálogjog rendeltetéséből: a zálogjogosult a követelésének biztosítására szolgáló zálogtárgyból más követeléseket megelőző sorrendben kereshet kielégítést. A zálogjognak ezt a privilegizált jellegét veszélyezteti, ha más, ehhez képest elsőbbségi joggal nem rendelkező hitelezők érvényesíthetik a zálogtárggyal kapcsolatban a jogaikat. Ezt akadályozza meg a végrehajtási eljárásba bekapcsolódás, amely által a zálogjogosult követelését annak teljesítésétől függetlenül esedékessé teszi. A felek közötti megállapodások egészében ezt a törvényi lehetőséget vették át.

[41] Az alperes tehát akkor, amikor a végrehajtási eljárásba bekapcsolódott, éppen a felperessel kötött szerződés szerint járt el, a szerződésben is rögzített – egyébként a zálogjog lényegét jelentő – törvényes lehetőséggel élt. Így szerződésszerű volt a magatartása akkor, amikor harmadik személy által a felperes ellen indított végrehajtási eljárásba bekapcsolódott. Arra nézve pedig egyik megállapodás sem tartalmazott rendelkezést, hogy az alperes ne vehetne részt a végrehajtási eljárás során kitűzött árverésen, ilyen kizáró okot sem a peres felek által kötött megállapodások, sem a Vht. nem tartalmaznak. Ellenkezőleg, a Vht. 114/A. § (10) bekezdése alapján alkalmazandó – a 142. § szerint az ingatlan-árverésre is vonatkoztatott – 126. § (1) bekezdése, figyelemmel a 132/B. § (4) bekezdésére, a végrehajtási eljárásba bekapcsolódó zálogjogosultnak kifejezetten megengedi az árverésen részvételt azzal, hogy ebben az esetben nem kell a vételárat megfizetnie, hanem a követelése a vételárral csökken.

[42] Az előzőek pedig nem támasztják alá azt a felperesi hivatkozást, hogy az alperes „rosszhiszemű módon” kapcsolódott volna be a végrehajtási eljárásba, hiszen a jogszabályi és szerződési feltételek melletti jogszerű joggyakorlás nem minősülhet rosszhiszeműnek.

[43] Alaptalanul hivatkozott felperes a kötelem teljesítéssel történő esetleges megszűnésére, hiszen két megállapodást is kötött az alperessel a tartozásának elismeréséről, mégpedig az után, hogy az alperes a keresetben kifogásolt, károkozónak állított magatartást tanúsította, azaz a végrehajtásba történő bekapcsolódási kérelmet előterjesztette.

[44] Mivel a szerződésszegéssel okozott kárért való felelősség feltételei nem álltak fenn, ezért minden más körülmény – így az egyébként az elsőfokú bíróság által a jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésével megállapított elévülés – vizsgálata szükségtelen volt.

[45] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján, annak helyes indokainál fogva, helybenhagyta.

[46] A felperes a másodfokú eljárásban is peresztes lett, ezért a másodfokú eljárásban felmerült költségeit maga viseli és ugyancsak viseli a másodfokú eljárással felmerült alperesi perköltséget, figyelemmel a Pp. 82. § (1), (3) bekezdésére és 83. § (1) bekezdésére. Ennek összecszerűségét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a), b) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg a pertárgyérték alapulvételével és az alperes által felszámítottal egyező mértékben. A felperes által hivatkozott indokokból az ügyvédi munkadíj mérséklésére az ítéltábla azért nem látott lehetőséget, mert az említett jogszabály 3. § (6) bekezdése szerint a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben akkor mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A jelen esetben azonban a felperes fellebbezése a mellékleteit is figyelembe véve 115 oldal terjedelmű volt, ami a jogszabály által megállapítható mértéktől való eltérést már önmagában indokolatlanná tette. Az ellenkérelmet előterjesztő alperesi képviselőnek ez már önmagában rendkívül terjedelmes feladatot adott, ami a jogszabály szerint megállapítható díjmérték csökkentését nem indokolta.

[47] Az ítéltábla a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján állapította meg, hogy a másodfokú pertárgyértékhez igazodó 2 500 000 forint állam által előlegezett illeték az állam terhére marad.

[48] A Pp. 101. § (3) bekezdése alapján – figyelemmel a Pp. 83. § (1) és 101. § (1) bekezdésére – megállapította az ítéltábla, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére a másodfokon is peresztes felperes köteles.

Debrecen, 2024. március 19.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró